

פרשת כי תבוא

ולקחת מראשית כל פרי האדמה (כו, ב)

כשזוכה האדם לקדש את ראשיתו של היום לעבודת ה' יתברך, ביכולתו להיות סמוך ובטוח, שכל מעשיו באותו יום יהיו לשם שמים. אולם, אם ראשיתו של היום עוברת על דברים של מה בכך, על קריאת עתונים ופטפט בעלמא, עלולים גם תפלתו ולמודיו בהמשך היום להראות בהתאם.

אל ה"אמרי חיים" זצ"ל הגיע חסיד ותנה את צרתו: "רבי, מחשבות זרות מטרידות אותי בתפילתי, ואיני מצליח להתגבר עליהן. מה אוכל לעשות כדי להנצל מהן?"

נענה ה"אמרי חיים" ואמר: "ראשית, מחובתנו לבחון מה הן המחשבות הזרות אודותיהן אתה שח. ראה נא, כשאדם קם לפנות בקר, טובל במקוה וממהר ללמד דף גמרא, ולאחר מכן, בשעה שהוא עומד ומתפלל, באות לו מחשבות בתפלתו - הרישהן מחשבות זרות.

אולם כאשר האדם קם בשבע בבקר, יורד לתא הדאר, אוסף משם את העתון ועובר עליו בעיון בתוספת כוס קפה, ולאחר מכן נוטל לו את התפלין ופוסע בניחותא לבית הכנסת, לא לפני שפטפט על דא ועל הא עם כמה ממכריו... כשבאות לו מחשבות תוך כדי התפלה, אין הן מחשבות זרות כלל וכלל, אדרבה, התפילה שלו היא הזרה במערכת הזו..."

רק אדם ש"ולקחת מראשית", נוטל את הראש, שהוא ראש השנה, ראש חדש, ראש השבוע וראשית היום - ומקדישו לעבודת ה' ולשם שמים, הוא יזכה לכוון את ההמשך כלו לעבודת ה', ועליו נאמר "החכם עיניו בראשו."

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א